

Hafız Ben Düş İklminde Saklı Bir Gerçeğim

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 21 Mayıs 2022

Muğlak düşlerim, hafız ben düş ikliminde saklı bir gerçeğim.

Metaforları günün yiten
Bense meddücezri gecenin
Top yekûn sökün eden
Ah, yıldızlar
Ah, yaldızlı yolunda yalnızlığın:
Yıldız olsa adım ne ki?
Yâd edilesi dünün kumaşı
Bazen içime esen rüzgâr
Kör mizaçlı gölgeler
Kordan heceler
Hatırı sayılır kıyıma uğradığım
Kiyamet habercisi şerh düştüğüm çetelesi ömrün

Yakut gözlerinde göğün
Kornası susmayan kaçak yolcu taşıyan
Ne araba ne tren
Ne de esefle sürüklenen bir nida
Gökyüzündeki rutubet
Saklı simaların çehresi
Semanın bilgiç tarifesi
Öyle ya: buyurdu Zerdüş
Buyurgandı ruhu ölümün

Karambole giden ömür
Devasa sarkacı zamanın boykot ettiği kadar
Çalar da çalar çanlar
Sancağı yüreğine saplı
Sadık olduğu kadar Rabbine nasıl da sevdalı

Bir Hümayun
Bir hüzün
Bir de hülyası dinmezken gönlün
Sureler ve suretler

Veda hutbesi günün
Sandalın su alan dibi
Kaptan köşkünden firar etti edeli
Şu ömrün dümeni
Artık kimin eline geçtiyse

Geçkin ve şaşkın insanlar
Gergef misali
Gerili yüzünde
Gerisin geri giden bir insanlık
Çatlayan ar damarından dökülen kan ve kin
Kirli ellerinde dünyanın
Kimse artık birbirine kin duyan
Sevgiyi baltalayan alaycı gülüşler
Solan yüzü çocukların
Sürgüsü kimin elinde kaldıysa artık vefanın

Kalender meşrep gece
Kalantor gölgelerin cebinden dökülen hece hece
Havsalası almaz ki insanın
Hizalamaksa duyguları
Haşmetli bir girdaba tutsak
Hatırşinas insanlardan da nasıl ki kalmadı eser

Kapıldık madem bir kez bahtın rüzgârına
Kolbastı mıydı yoksa dünün lehçesi?
Küheylan bekçisi şehrin
Geçit vermedi gitti güleç yüzlü seyrine günün
Gecenin peçesine sinen ruhu
Soldan sağa hazır ol da geçen ömrün ufku
Geldik geleli dünyaya
Ne oldu sanki gün yüzü görmedikse?
Gül mizaçlı teyzeler amcalar
Çocukların masumluğunda
Saklı tutulması reçeteler

Nasıl ki selamın ve kelamın tadına doyum olmaz
Bir şiirden çıkıp da yola
Şiirsel döngünün rozeti imgeler

İmleci ise sevginin
Yaşasın şiiirlere bandık yüreği
Şiirsel teyakkuz
Şiiri yol bilen şairin cübbesi
Ne çıkar ki içine sığmadıkça cüssesi
Elbet taşar da taşar bedeninden şiiirler
Aşılması bentler
Bir lamba vazifesi gören şiiir ve şair
Yanıp sönen ışığın ta kendisi
İçimizden dökülen sözcükler

Reva gördükçe Mevla
Rakımına sonsuzluğun kondurduğumuz kadar
Yüzlerce dize
Diz dizeyiz işte şiiirlerin sevecen heceleriyle
Köpüren dalgalar
Yatışan ruhlar yaklaştığı kadar
O limanda demir alan şair
Şiarı umut ve sevgi
Şen sesinde kalemin
Ütüsüz sevdik seveli şiiiri ve evreni:
Kat çıktığımız göğün mavisi
Ket vuramazlar asla bize
Meşk eyledikçe şiiirlerle.